

[Indenrigsministeren.]

Jeg kommer dernæst til de Ændringer, der foreslaas i Erhvervsbeskatningen. Det er det Afsnit, hvor de største Ændringer foretages i den bestaaende Tilstand. Disse Ændringer indeholdes i Lovforslagets §§ 18—28. Jeg vil anse det for oportunt til Sammenligning med dette Forslag om fremtidige Erhvervsskatteregler at minde kort om Hovedtrækkene i de gældende Erhvervsskatteregler, idet jeg gør opmærksom paa, at Grundlaget for Erhvervsbeskatningen, som vi har den i dette Øjeblik her i Landet, stadig er den ved Loven af 15. Maj 1903 gennemførte Ordning paa dette Omraade, idet der dog siden er foretaget adskillige Ændringer, særlig ved de Bestemmelser, der gennemførtes med Loven af 1918. I Øjeblikket paahviler Skattepligten de selvstændige erhvervsdrivende, hvorved forstaas saavel Eneindehaver som Medindehaver af en Erhvervsvirksomhed. Dernæst paahviler den Funktionærer, baade dem, der staar i en anden Kommunes Tjeneste, og dem, der har fast Ansættelse, det vil sige Ansættelse med mindst 14 Dages Opsigelsesvarsel ved nogen i en anden Kommune stedfindende Erhvervs- eller anden privat Virksomhed; Statens Tjenestemænd er derimod ikke erhvervsskattepligtige. Denne Funktionærens Betaling af Skat til Erhvervskommunen har dog en meget væsentlig Begrænsning, idet Erhvervsskatten kun skal erlægges, hvis Indtægten er over 5 000 Kr., og kun af den Del af Erhvervsindtægten, der overstiger 5 000 Kr. Endelig medregnes ogsaa under skattepligtige til Erhvervskommunen Medlemmer af Bestyrelse eller Repræsentantskab eller lignende for en i en anden Kommune stedfindende Virksomhed, men Skatten kan her ogsaa kun lignedes paa den Del, der overstiger 5 000 Kr. Den Indkomst, der i Øjeblikket lægges til Grund for Beregningen af Erhvervsskatten, er Nettoindtægten af den erhvervsskattepligtiges Virksomhed i Erhvervskommunen; men det maa her erindres, at man aldrig kan komme til at betale Erhvervsskat af en større Indkomst end den, hvoraf man er sat i Skat i Opholdskommunen. Fra Erhvervsindkomsten kan man trække de Erhvervsskatter, som man har erlagt til vedkommende Kommune i det foregaaende Aar, men ogsaa kun disse; i den herefter fremkomne Erhvervsindkomst kan der efter de gældende Regler ikke foretages Børnefradrag, og den kan ikke forhøjes eller nedsættes efter Formue og Lejlighed. Saafremt Erhvervskommunen i Henhold til sin Skatteved-

tægt benytter Kildeartstillæg, kan Erhvervsindtægten derimod forhøjes efter Kildeart. Den udfundne erhvervsskattepligtige Indtægt beskattes nu med $\frac{2}{3}$ af Erhvervskommunens Ligningsprocent, for Københavns og Frederiksbergs Vedkommende $\frac{2}{3}$ af Skatteprocenten.

Da det ikke er Erhvervsbeskatningens Formaal at tilvejebringe nye Skatter, men kun at tilvejebringe en retfærdig Fordeling mellem de interesserede Kommuner af en Persons kommunale Skatteydelse, gives der i den gældende Lov Skatteyderen Ret til at faa refunderet en Del af sin Erhvervsskat hos Opholdskommunen. De paagældende Refusionsregler er som bekendt meget indviklede, men Princippet er nærmest det at stille Skatteyderen, som om han med sin *Erhvervsindtægt* boede i Erhvervskommunen og blev beskattet med dennes fulde Ligningsprocent.

Over Erhvervskommunens Skatteansættelse kan efter den gældende Lovgivning saavel Skatteyderen som hans Opholdskommune indgive Klage til et Erhvervsskatteudvalg, der uden for København og Frederiksberg bestaar af Amtmanden og 2 Medlemmer, og for at opnaa ensartede Afgørelser indførtes ved Loven af 1924 Adgang til at paalage Erhvervsskatteudvalgets Afgørelser til Indenrigsministeriet.

Den Opfattelse, der ligger bag ved de Ændringer i Erhvervsbeskatningen, som jeg her foreslaar, er, at Manglerne ved den nuværende Beskatningsmaade i første Række hidrører fra, at man ved Beskatningen af Erhvervsindtægten i Erhvervskommunen ikke behandler denne Indtægt paa samme Maade som de Indtægter, der oppebæres af Erhvervskommunens Opholdsskatteydere, altsaa navnlig med Hensyn til Børnefradrag og Tillæg eller Fradrag efter Formue og Lejlighed. Man kommer efter min Formening herved til at beskatte de mindre Indtægter uforholdsmæssig haardt, saa de daarligst stillede Erhvervsskatteydere ofte maa udrede en samlet Skat til Erhvervs- og Opholdskommunen, der væsentlig overstiger, hvad de vilde være kommet til at betale i Kommuneskat, saafremt de ikke havde været erhvervsskattepligtige, men alene havde været skattepligtige som Følge af Ophold til den af de to Kommuner, der har den højeste Beskatning, hvad der jo maa anses for urimeligt. Paa den anden Side frembyder de nugældende Erhvervsskatteregler Mulighed for, at en Skatteyder ved at bosætte sig i en anden Kommune end den, hvor han har sin Erhvervsvirksomhed, opnaar store Besparelser i sin Skat, som